

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobkyně: **APB – PLZEŇ a. s.**, IČO: 27066410,
sídlem Losiná 303,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2019, č. j. 022403/2019/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2019, č. j. 022403/2019/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kolín (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 1. 2019, č. j. MUKOLIN/OD 8346/19-kuti (dále jen „prvostupňové

rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupků podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 28. 7. 2016 (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 99 000 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Přestupků se měla žalobkyně dopustit tím, že provozovala na pozemní komunikaci č. II/125 v obci Kolín-Sendražice v ulici Ovčárecká ve směru jízdy na obec Ovčáry motorové vozidlo tovární značky Mercedes-actros, registrační značky X, spolu s přívěsem registrační značky X, které při vysokorychlostním kontrolním vážení překročilo hodnoty stanovené v § 37 odst. 1 písm. a) a c) a § 37 odst. 2 písm. c), d) a i) vyhlášky Ministerstva dopravy č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 9. 2018 (dále jen „vyhláška o schvalování technické způsobilosti“), a to ve dvou případech. Dne 28. 4. 2016 v 7:23 hodin překročilo největší povolenou hmotnost nápravy č. 6 o 73 kg, skupiny náprav č. 3, 4 o 3 270 kg, skupiny náprav č. 5, 6 o 4 028 kg, motorového vozidla o 2 061 kg, přípojného vozidla o 2 028 kg a jízdní soupravy o 9 736 kg. Dne 5. 5. 2016 v 9:13 hodin překročilo největší povolenou hmotnost nápravy č. 5 o 76 kg, nápravy č. 6 o 47 kg, skupiny náprav č. 3, 4 o 3 326 kg, skupiny náprav č. 5, 6 o 4 123 kg, motorového vozidla o 2 438 kg, přípojného vozidla o 2 123 kg a jízdní soupravy o 10 240 kg.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobkyně v žalobě nejprve namítla, že protiprávní jednání ze dne 28. 4. 2016 a ze dne 5. 5. 2016 nelze posuzovat podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), který v této době nebyl dosud účinný. Žalobkyně dále poukázala na zprávu o posouzení stavu vážního stanoviště zpracovanou dne 5. 9. 2016 společností GEMOS CZ spol. s r. o. (dále jen „GEMOS CZ“), která uvádí, že senzory posuzovaného vážního zařízení již nejsou schopny poskytovat správné údaje a vážní zařízení ztratilo jedno z rozhodných kritérií pro regulérní měření. Zpochybnila naopak protokol měření, které provedla dne 18. 8. 2016 Krajská správa a údržba silnic Středočeského kraje (dále jen „KSÚS“), podle nějž byl stav vážního zařízení v souladu s příslušným opatřením obecné povahy. Dle žalobkyně je možné, že vážní stanoviště nesplňovalo předepsané hodnoty již v den, kdy se měla dopustit prvního údajného přestupku. Konečně žalobkyně zpochybnila okamžik, kdy správní orgán zjistil spáchání přestupků, namítla, že se správní orgán nezabýval otázkou, zda došlo k uplynutí prekluzivní lhůty podle zákona o pozemních komunikacích, a uvedla, že uplynula prekluzivní lhůta k zahájení řízení dle § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích.
4. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 4. 2018, č. j. 30 A 153/2016-76, konstatoval, že naměřený údaj z certifikovaného a řádně ověřeného měřicího zařízení představuje objektivní důkaz o naměřené hodnotě. Váhy v době spáchání přestupku ani později nevykazovaly žádnou vadu funkčnosti. Dne 18. 8. 2016 bylo KSÚS provedeno měření příčné nerovnosti, jehož výsledky prokázaly, že stavební stav komunikace vykazoval odchylky, které byly v rozporu s opatřením obecné povahy Českého metrologického institutu (dále jen „ČMI“). Žalovaný proto stanovil, že přestupky podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích spáchané v tomto místě ode dne 19. 8. 2016 do 31. 12. 2016 nelze považovat

za prokázané. Přestupek spáchaný žalobkyní do tohoto období nespadá. Žalovaný zdůraznil, že nešlo o vadu váhy, nýbrž stavební závadu komunikace. Žalovaný dále uvedl, že na přestupky a dosavadní jiné správní delikty se podle § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Běh promlčecí lhůty byl žalobkyni vysvětlen v prvostupňovém i v napadeném rozhodnutí. Ohledně okamžiku zjištění spáchání přestupků odkázal žalovaný na předávací protokol vážních lístků a podací deník správního orgánu I. stupně.

5. V replice žalobkyně zejména opětovně zpochybnila správnost měření. Uvedla, že ze zprávy společnosti GEMOS CZ vyplývá, že vážní zařízení ztratilo schopnost poskytovat správné údaje, přičemž správními orgány nebylo prokázáno, zda ve dnech 28. 4. 2016 a 5. 5. 2016 tuto schopnost ještě mělo. Dále odkázala na znalecký posudek Ing. Pavla Faltýse, podle nějž došlo k opotřebení s vlivem na kvalitu měření již v zimě mezi roky 2015 a 2016, a dovozuje z něj, že zjištěné údaje byly nesprávné. Žalobkyně dále setrvala na námitce, že její jednání nemělo být posouzeno podle zákona o odpovědnosti za přestupky.

Podstatná skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu vyplývá, že dne 19. 10. 2018 předala KSÚS správnímu orgánu I. stupně vážní lístky z vysokorychlostního vážení vozidel v Kolíně-Sendražicích.
7. Dle vážního lístku evidenční číslo 5380756 z vysokorychlostního kontrolního vážení provedeného dne 28. 4. 2016 v 7:23 hodin, jehož součástí je fotodokumentace z místa vážení, byla vozidlu žalobkyně tovární značky Mercedes-actros registrační značky X na pozemní komunikaci č. II/125 v Kolíně v části města Kolín-Sendražice v ulici Ovčárecká ve směru jízdy z centra naměřena na váze pro vysokorychlostní kontrolní vážení typu CrossWIM výrobní číslo 312013 na nápravu č. 5 okamžitá hmotnost před odpočtem 11 185 kg, po odpočtu 9 954 kg, na nápravu č. 6 okamžitá hmotnost před odpočtem 11 319 kg, po odpočtu 10 073 kg, na skupinu náprav č. 3 a 4 okamžitá hmotnost před odpočtem 25 023 kg, po odpočtu 22 270 kg, na skupinu náprav č. 5 a 6 okamžitá hmotnost před odpočtem 22 504 kg, po odpočtu 22 028 kg, okamžitá hmotnost motorového vozidla před odpočtem 38 271 kg, po odpočtu 34 061 kg, okamžitá hmotnost přípojného vozidla po odpočtu 20 028 kg a okamžitá hmotnost jízdní soupravy po odpočtu 57 736 kg. Vážní lístek byl vyhotoven dne 10. 10. 2018 osobou pověřenou KSÚS.
8. Dle vážního lístku evidenční číslo 5426805 z vysokorychlostního kontrolního vážení provedeného dne 5. 5. 2016 v 9:13 hodin, jehož součástí je fotodokumentace z místa vážení, byla vozidlu žalobkyně tovární značky Mercedes-actros registrační značky X na pozemní komunikaci č. II/125 v Kolíně v části města Kolín-Sendražice v ulici Ovčárecká ve směru jízdy na obec Ovčáry naměřena na váze pro vysokorychlostní kontrolní vážení typu CrossWIM výrobní číslo 312013 na nápravu č. 5 okamžitá hmotnost před odpočtem 11 322 kg, po odpočtu 10 076 kg, na nápravu č. 6 okamžitá hmotnost před odpočtem 11 289 kg, po odpočtu 10 047 kg, na skupinu náprav č. 3 a 4 okamžitá hmotnost před odpočtem 25 086 kg, po odpočtu 22 326 kg, na skupinu náprav č. 5 a 6 okamžitá hmotnost před odpočtem 22 611 kg, po odpočtu 20 123 kg, okamžitá hmotnost motorového vozidla před odpočtem 38 695 kg, po odpočtu 34 438 kg, okamžitá hmotnost přípojného vozidla po odpočtu 20 123 kg a okamžitá hmotnost jízdní soupravy po odpočtu 58 240 kg. Vážní lístek byl vyhotoven dne 10. 10. 2018 osobou pověřenou KSÚS.

9. Součástí spisu je také potvrzení o ověření stanoveného měřidla – váhy pro kontrolní vysokorychlostní vážení silničních vozidel výrobce CROSS Zlín, a.s., typu CrossWIM, výrobní číslo 31/2013, v ulici Ovčárecká v Kolíně ve směru na Ovčáry, které bylo vydáno dne 11. 12. 2015.
10. Správní orgán I. stupně na základě vlastního šetření zjistil, že žalobkyně je podezřelá ze spáchání přestupků, kterých se měla dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X dne 28. 4. 2016 v 7:23 hodin a dne 5. 5. 2016 v 9:13 hodin na pozemní komunikaci v obci Kolín-Sendražice ulici Ovčárecká ve směru jízdy na Ovčáry provozovala toto motorové vozidlo, které při vysokorychlostním vážení překročilo hodnoty stanovené § 37 vyhlášky o schvalování technické způsobilosti. Přílohami úředních záznamů vyhotovených správním orgánem I. stupně označených jako „Oznámení o podezření z přestupku“ jsou vážní lístky z vysokorychlostních kontrolních vážení, pověření KSÚS, protokol o školení pověřené osoby, potvrzení o ověření stanoveného měřidla, předávací protokol KSÚS, doklady o výsledku vysokorychlostních vážení a výpis z karty vozidla.
11. Příkazem ze dne 10. 12. 2018, č. j. MUKOLIN/OD 117775/18-kuti, doručeným žalobkyni dne 13. 12. 2018, byla žalobkyně uznána vinnou přestupkem podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích, jehož skutkovou podstatu měla naplnit ve dnech 28. 4. 2016 a 5. 5. 2016 jednáním uvedeným v odstavci 2 tohoto rozsudku, a byla jí uložena pokuta ve výši 99 000 Kč. Proti příkazu podala žalobkyně dne 20. 12. 2018 odpor. V odporu uvedla, že k deliktárnímu jednání došlo před účinností zákona o odpovědnosti za přestupky, tudíž jsou splněny podmínky pro vedení řízení dle dosavadních předpisů. Nemohlo tak dojít k zahájení řízení ani v něm být pokračováno podle zákona o odpovědnosti za přestupky, a podle něj žalobkyni za přestupky trestat. Řízení je vedeno nezákonně.
12. Správní orgán I. stupně posléze pokračoval v řízení. Žalobkyně se ve věci vyjádřila dne 11. 1. 2019 a předložila zprávu o posouzení stavu vážního stanoviště na silnici č. II/125 Kolín vypracovanou společností GEMOS CZ. Ve vyjádření opětovně zdůraznila, že pokud je řízení vedeno podle zákona o odpovědnosti za přestupky, je vedeno nezákonně. Dále poukázala na zprávu o posouzení stavu vážního stanoviště zpracovanou dne 5. 9. 2016 společností GEMOS CZ, která uvádí, že vážní zařízení nemá požadované metrologické vlastnosti. Přestože z ní neplyne, kdy zařízení požadované vlastnosti splňovalo, obsahuje údaj o tom, že životnost senzorů pro správné měření je odhadována pouze na jeden rok. Vzhledem k tomu že senzory byly zprovozněny dne 1. 9. 2013, nejpozději od 1. 1. 2015 již překračovaly dobu své životnosti. Proto měření provedené po 1. 1. 2015 nelze považovat za správná. Správní orgán I. stupně údaje o životnosti senzorů podle zprávy ignoroval a sám bez odborných znalostí určil období do 18. 8. 2016, v němž jsou naměřené údaje považovány za správné. Neprovedl žádné kroky (např. zadání znaleckého posudku) k objektivnímu zjištění stavu vážního zařízení. Vycházel pouze z protokolu o měření nerovnosti obrusné vrstvy vozovky zpracovaného KSÚS, která však není způsobilá k posouzení stavu vážního zařízení. Žalobkyně poukázala, že ze zprávy společnosti GEMOS CZ plyne, že zjištěná hodnota rovinatosti vozovky je zhruba třikrát vyšší než předepisuje závazné opatření obecné povahy ČMI. Zpráva upozorňuje i na zřetelně vyjeté koleje. Žalobkyně zdůraznila, že ke změnám vozovky nemohlo dojít ze dne na den. Nelze proto přihlížet k názoru, že do 18. 8. 2016 vážní zařízení předávalo správné údaje a již od 19. 8. 2016 nikoli. Správní orgán I. stupně již při zahájení řízení věděl o tom, že vážní

zařízení nemělo požadované vlastnosti, a neprokázal, že ve dnech 28. 4. a 5. 5. 2016 požadovanými vlastnostmi disponovalo.

13. Ze zprávy o posouzení stavu vážního stanoviště společnosti GEMOS CZ plyne, že dne 5. 9. 2016 provedli zástupci společnosti CROSS Zlín přeměření lokality II/125 WIM Kolín před připravovanou kalibrací a ověřením na certifikované vážení za jízdy. Byla změřena hodnota izolačního odporu jednotlivých vážních senzorů a posouzena rovinatost vozovky v místě senzorů a indukčních smyček. Hodnota izolačního odporu senzoru v první řadě na pravém senzoru čítala 3×10^9 , na levém senzoru 3×10^{10} , ve druhé řadě na prvním senzoru 6×10^{10} , a na levém senzoru ve druhé řadě 6×10^{10} . K tomu je uvedeno, že „*hodnota 10^9 a vyšší znamená, že senzor je již k měření nevhodný a senzor není schopen poskytovat správné údaje. Hodnoty 10^{10} jsou ještě použitelné, ale životnost senzorů pro správné měření je odhadována na rok.*“ Měření rovinatosti pak bylo provedeno 3 m hliníkovou latí a největší odchylka byla zaznamenána 12 mm od roviny hliníkové latě. Taková hodnota je asi třikrát vyšší, než předepisuje příslušná legislativa (opatření obecné povahy). Vážní stanoviště může být po kalibraci použito pouze jako pracovní měřidlo. Není vhodné jej znovu certifikovat a používat jako stanovené měřidlo. Nové certifikaci musí předcházet oprava povrchu vozovky a následná výměna vážních senzorů. V závěru zprávy je uvedeno, že zařízení bude schopno provozu do konce roku 2016. Nebylo doporučeno prodlužovat ověření. Naopak bylo doporučeno provést v roce 2017 rekonstrukci vozovky a opravu zařízení. Zařízení se bude do konce roku 2016 sledovat a v případě zhoršení situace obratem zastaví měření.
14. Součástí správního spisu je i protokol KSÚS o měření příčné nerovnosti obrusné vrstvy vozovky vysokorychlostního vážního místa v Kolíně-Sendražicích dne 18. 8. 2016, jehož přílohou jsou naměřené hodnoty hloubky vyjetých kolejí v měřeném úseku vážního místa. Podle závěru měření naměřené hodnoty příčné nerovnosti vyhovují příslušné legislativě a opatření obecné povahy ČMI. Podle přílohy k měření nesmí být hloubka vyjeté koleje větší než 4 mm. Z naměřených hodnot plyne, že hloubky vyjetých kolejí se pohybují v rozmezí od 3 do 4 mm.
15. Správní spis obsahuje rovněž přípis společnosti EMEA Road & Traffic Service Engineer ze dne 7. 12. 2018, v němž je k izolačnímu odporu senzorů Kistler Lineas řady 9195GC uvedeno, že minimální hodnota izolačního odporu, která ještě zaručuje správnou funkci senzorů, činí $1 \times 10^9 \ \Omega$. Typická hodnota izolačního odporu nového senzoru se pohybuje od 1×10^{11} až po $3 \times 10^{11} \ \Omega$. Maximální měřitelná hodnota je pak $4 \times 10^{11} \ \Omega$. Je-li například naměřená hodnota $3 \times 10^9 \ \Omega$, je tedy ve funkčních mezích technické dokumentace Kistler, stejně jako hodnoty 3×10^{10} a $6 \times 10^{10} \ \Omega$. Jediným schváleným přístrojem k měření izolačního odporu senzorů Lineas je měřidlo Kistler typ 5493Y0394.
16. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupků podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích. Správní orgán I. stupně měl spáchání přestupků za spolehlivě prokázané vážnými listy, jejichž součástí je sekvence fotografií měřeného vozidla. Měření bylo provedeno prostřednictvím ověřeného měřidla, které mělo požadované vlastnosti dle opatření obecné povahy ČMI. Správní orgán I. stupně k námitkám žalobkyně postupně uvedl, že tehdy správní delikty byly zadokumentovány automatickým zařízením. O jejich spáchání se dozvěděl až v době, kdy bylo na základě změny právní úpravy nutné na skutky nahlížet jako na přestupky a postupovat podle zákona o odpovědnosti za přestupky. Zákon o pozemních komunikacích zakotvoval promlčecí dobu 4 let. Odpovědnost za přestupek podle zákona o odpovědnosti za přestupky však byla nově stanovena na dobu 3 let. Jelikož byly první úkony proti

žalobkyni učiněny v zákonem stanovené tříleté promlčecí době, nedošlo k promlčení. Správní orgán I. stupně s poukazem na potvrzení o ověření měřidla ze dne 19. 11. 2015, posouzení stavu vážního stanoviště společností GEMOS CZ a přípis ze dne 7. 12. 2018 k izolačnímu odporu senzorů dospěl k závěru o bezchybnosti vážního zařízení v době spáchání přestupků. Ke zprávě společnosti GEMOS CZ správní orgán I. stupně doplnil, že z měření provedeného dne 5. 9. 2016 plyne, že zařízení ztratilo stanovené vlastnosti. Nicméně dle přípisu ze dne 7. 12. 2018 hodnoty naměřené dne 5. 9. 2016 plně odpovídaly funkčnosti měřidla. Nadto z žádného dokumentu neplyne, že by životnost senzorů byla pouze jeden rok od jejich instalace. Správní orgán I. stupně též odkázal na protokol KSÚS o měření příčné nerovnosti, na základě něhož vznikla pochybnost o správnosti měření až od 19. 8. 2016.

17. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Opětovně namítla, že skutky nelze považovat za přestupky a nelze postupovat podle zákona o odpovědnosti za přestupky. Dále namítla, že nebylo postupováno v souladu s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 31. 1. 2020 (dále jen „správní řád“), neboť nebyly zjišťovány okolnosti svědčící ve prospěch žalobkyně. Znovu zpochybnila vlastnosti vážního zařízení. Zdůraznila, že s ohledem na měření společnosti GEMOS CZ a protokol KSÚS o měření příčné nerovnosti bylo povinností správního orgánu I. stupně zjistit, kdy již vážní zařízení nebylo schopno měřit správně. Správní orgán I. stupně měl za tímto účelem ustanovit znalce, neboť sám odbornými znalostmi nedisponuje. Pouze se spokojil s protokolem KSÚS, která odbornými znalostmi nedisponuje. Žalobkyně současně uvedla, že se správní orgán I. stupně nevypořádal s posouzením stavu vážního zařízení, které je součástí zprávy společnosti GEMOS CZ, podle něhož je životnost senzorů odhadována na jeden rok. Podle názoru žalobkyně tak již dávno uplynulo období jejich životnosti.
18. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. K námitce žalobkyně, že byla uznána vinnou na základě zákona o odpovědnosti za přestupky, který v době spáchání nebyl účinný, žalovaný odkázal na prvostupňové rozhodnutí. Doplnil, že od účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky se dle jeho § 112 odst. 1 na přestupky a jiné správní delikty hledí jako na přestupky, přičemž přestupky a jiné správní delikty se posoudí podle dosavadních zákonů. Podle zákona o odpovědnosti za přestupky se posoudí pouze, pokud je to pro pachatele příznivější. Žalovaný dále uvedl, že pokud měla žalobkyně za to, že se její jednání mělo posoudit podle zákona o odpovědnosti za přestupky z důvodu, že je to pro ni příznivější, měla uvést, z čeho tak dovozuje. Jelikož zůstala pasivní, žalovaný nemohl k této námitce přihlížet. Žalovaný dále konstatoval, že odpovědnost žalobkyně za přestupky byla posouzena podle právní úpravy účinné v době jejich spáchání, přičemž na lhůty pro projednání přestupku, uložení pokuty a pro zánik odpovědnosti za přestupek se vztáhl § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Pokud žalobkyně namítala, že správní orgán I. stupně nezjišťoval okolnosti svědčící v její prospěch, nespecifikovala, které okolnosti měly být zjišťovány. Správní orgán I. stupně přitom postupoval v souladu s § 3 správního řádu, neboť byl zjištěn skutečný stav věci pomocí certifikovaných vážných lístků z vysokorychlostního vážení. Nebylo pochyb o správnosti měření, neboť v době spáchání přestupků neuplynul jeden rok od poslední certifikace vážního zařízení. To ostatně potvrzuje protokol KSÚS o provedení měření příčné nerovnosti vozovky ze dne 18. 8. 2016, podle něhož naměřené hodnoty vyhovují příslušné legislativě a opatření obecné povahy. Žalovaný pak v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu nepřihlédl k návrhu žalobkyně na vypracování znaleckého posudku. Uvedl, že tento návrh uplatnila až v odvolání, přičemž jej mohla uplatnit mnohem dříve. Správním orgánem I. stupně

shromážděné důkazy byly hodnověrné a byl pomocí nich zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný dále uvedl, že dne 18. 8. 2016 bylo ze strany KSÚS, jako správce komunikace, provedeno měření příčné nerovnosti vozovky u vážního stanoviště, jehož výsledky prokázaly, že stavební stav komunikace vykazoval odchylky, které byly v rozporu s opatřením obecné povahy ČMI. Proto bylo rozhodnuto o tom, že přestupky zjištěné tímto vážným stanovištěm spáchané v termínu od 19. 8. 2016 do 31. 12. 2016 nebudou považovány za prokázané. Žalovaný dal žalobkyni za pravdu, že se správní orgán I. stupně dostatečně nevypořádal s námitkou týkající se rozhodného data. Takové pochybení nicméně nemělo vliv na soulad prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy. Proto k této vadě nebylo přihlédnuto. Žalovaný neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, že životnost měřících senzorů je pouze jeden rok od jejich instalace. Toto tvrzení žalobkyně ničím nedoložila. Životnost senzorů je ovlivněna hodnotou izolačního odporu. V případě, že senzor dosáhne hraniční hodnoty, je stanovena životnost jednoho roku, což vyplývá ze zprávy společnosti GEMOS CZ, v daném případě tedy jeden rok od měření provedeného dne 5. 9. 2016.

Předcházející řízení před soudem a zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu

19. Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 5. 2021, č. j. 54 A 50/2019-35, napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud dospěl k závěru, že došlo k zániku odpovědnosti žalobkyně za přestupky (dříve správní delikty), neboť shledal, že měla být ve věci aplikována pozdější a současně příznivější právní úprava zákona o odpovědnosti za přestupky, podle níž promlčecí doba za přestupek činila jeden rok, přičemž řízení byl zahájeno až po uplynutí promlčecí doby uvedené v § 30 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ve vztahu ke stanovení promlčecí doby soud zvolil obdobný přístup, ke kterému se přiklonil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2020, č. j. 6 As 221/2019-31, č. 4047/2020 Sb. NSS, věc *MPM-QUALITY*, a dospěl k závěru, že se promlčecí doba za přestupek dle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích [dle současného znění písm. u)] stanoví na základě výpočtu konkrétní výměry dle § 43 zákona o pozemních komunikacích, nikoli podle horní hranice sazby stanovené v § 42b odst. 6 písm. a) téhož zákona. Krajský soud si byl vědom závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2020, č. j. 10 Afs 72/2020-76, č. 4091/2020 NSS, ve kterém se však Nejvyšší správní soud dle názoru krajského soudu zabýval zcela odlišnou otázkou od věci, kterou posuzoval. I když Nejvyšší správní soud ve formě *obiter dicta* uvedl, že v případě přestupku dle § 125a odst. 4 vodního zákona, „*kde zákon horní hranici sazby pokuty stanoví (ve výši 10 000 000 Kč), [...] není ani sporu, že v tomto případě by byla promlčecí doba tříletá*“, domníval se krajský soud, že opak je pravdou a že tento názor Nejvyššího správního soudu koliduje právě se závěry přijatými tímž soudem v rozsudku *MPM-QUALITY*. V něm Nejvyšší správní soud učinil závěr, že za horní hranici sazby pokuty je třeba považovat výpočtem zjištěnou částku, nikoliv obecný limit 10 000 000 Kč. Krajský soud byl názoru, že je zapotřebí odlišovat přestupky, kde je výměra trestu určena něčím jiným než skutkově definujícím znakem přestupku, tedy např. procentem z obrátu, procentuálním podílem aktiv, násobkem daně apod., od přestupků, u nichž správní orgány od zahájení řízení zpravidla vědí, jaká sankce pachatelů za jejich spáchání hrozí, neboť je odvislá právě od veličiny, která je sama o sobě znakem skutkové podstaty daného přestupku. Krajský soud proto dospěl k závěru, že promlčecí doba zániku odpovědnosti za přestupek v posuzované věci činila jeden rok.

20. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 6. 2021, č. j. 1 As 138/2021-43, zrušil rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2021, č. j. 54 A 50/2019-35, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl oproti krajskému soudu k závěru, že nyní řešená věc má shodný základ jako rozsudek č. j. 10 Afs 72/2020-76, a za horní hranici sazby je tedy třeba považovat částku stanovenou v § 42b odst. 6 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, v tomto případě tedy 500 000 Kč. Proto také promlčecí doba činila dle § 30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky tři roky, nikoli jeden rok, jak shledal krajský soud. Nejvyšší správní soud uvedl, že smyslem úpravy doby pro zánik odpovědnosti za přestupek je vymezení jisté doby, v níž může být přestupek projednán, respektive o něm rozhodnuto. Musí být chráněna právní jistota. Určení okamžiku, kdy dojde k zániku odpovědnosti za přestupek, není důležitý pouze pro pachatele, ale také pro další účastníky řízení i pro samotné správní orgány, aby věděly, kolik času na projednání přestupku mají. Promlčecí doba proto musí být určena jasným způsobem k okamžiku zahájení řízení tak, aby účastníci řízení mohli rozumně předvídat, kdy odpovědnost zanikne. Text zákona znemožňuje výklad, podle kterého by se doba pro zánik odpovědnosti za přestupek stanovila *ad hoc* v závislosti na tom, zda v konkrétním případě hrozí přestupci pokuta alespoň 100 000 Kč. Z principu předvídatelnosti práva podle Nejvyššího správního soudu plyne, že není možné, aby se prekluzivní lhůta (promlčecí doba) u stejného typu přestupku lišila v závislosti na aktuálních okolnostech přestupku. Nejvyšší správní soud uzavřel, že se v rozsudku *MPM-QUALITY* zabýval horní hranicí sazby, kterou je možné za daný přestupek v konkrétním případě uložit, pro účely uplatnění absorpční zásady. V takovém případě se tedy jednalo o určení horní hranice sazby pro účely ukládání trestu. Naopak v nyní souzeném případě se jedná o otázku promlčení. Předmětem je tedy otázka zániku trestnosti, kterou je potřeba mít vyřešenu od samého počátku řízení. Otázka promlčení se netýká výměry trestu, a nelze proto závěry rozsudku ve věci *MPM-QUALITY* vztáhnout na nynější věc.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

21. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud o žalobě rozhodl bez jednání dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Posouzení žalobních bodů

22. Podle § 38a odst. 1 zákona o pozemních komunikacích se na dálnicích, silnicích a místních komunikacích provádí kontrolní vážení a měření (kontrolní vážení) silničních motorových vozidel kategorií N2, N3 a jejich jízdních souprav s přípojnými vozidly kategorií O2, O3 a O4 a dále motorových vozidel kategorie OT3, OT4. Dle odstavce 2 téhož ustanovení se rozlišují dvě kategorie kontrolního vážení: a) kontrolní vážení vozidla nepřenosnými vysokorychlostními vahami, při kterém nedochází k odklonění vozidla z provozu (vysokorychlostní kontrolní vážení), a b) kontrolní vážení vozidla všemi jinými technickými zařízeními, než jaká jsou uvedena v písmenu a) výše, při kterém dochází k odklonění vozidla z provozu (nízkorychlostní kontrolní vážení).

23. Podle § 38d zákona o pozemních komunikacích je řidič vozidla povinen vždy podrobit vozidlo vysokorychlostnímu kontrolnímu vážení, které je prováděno na trase vozidla, bez ohledu na to, je-li řidič obeznámen s místem, kde dochází k vysokorychlostnímu vážení (odst. 1). Zjistí-li se při vysokorychlostním kontrolním vážení překročení hodnot stanovených zvláštním právním předpisem, vystaví vlastník pozemní komunikace nebo kraj, zajišťuje-li vážení podle § 38a odst. 4 písm. a), nebo jimi pověřená osoba zajišťující vysokorychlostní kontrolní vážení vážní lístek, který doručí obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, v jehož správním obvodu bylo vysokorychlostní kontrolní vážení provedeno (odst. 2). Obecní úřad obce s rozšířenou působností vystaví na základě vážního lístku doklad, který doručí provozovateli vozidla spolu s oznámením o zahájení řízení o správním deliktu a jeho řidiči spolu s oznámením o zahájení řízení o přestupku (odst. 3).
24. Podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla provozuje vozidlo, jehož hmotnost převyšuje hodnoty stanovené podle zvláštního právního předpisu. Tímto zvláštním právním předpisem byl zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění pozdějších předpisů, a vyhláška o schvalování technické způsobilosti.
25. S ohledem na námitku žalobkyně, že o skutcích nemělo být vedeno řízení podle zákona o odpovědnosti za přestupky, soud předně předešlé změnu právní úpravy, kterou přinesl zákon o odpovědnosti za přestupky.
26. Účinností zákona o odpovědnosti za přestupky došlo k tomu, že na základě § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se na dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne 1. 7. 2017 hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Jak v této souvislosti uvádí důvodová zpráva k tomuto zákonu „[s]tanoví se právní fikce: Slovo ‚hledí se‘ je nutno vykládat tak, že se finguje právní skutečnost, která nenastala, tedy výslovné terminologické i věcné nahrazení pojmu správní delikt pojmem přestupek v jednotlivých zákonech.“ Na přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky zákonodárce reagoval přijetím zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, jenž v zákoně o pozemních komunikacích s účinností od 1. 7. 2017 výslovně změnil dosavadní nazírání na správní delikt provozovatele motorového vozidla dle § 42b zákona o pozemních komunikacích ze správního deliktu na nově přestupek (srov. část padesátou pátou čl. LV bod 7 zákona č. 183/2017 Sb.). Správní delikt provozovatele vozidla je s účinností od 1. 7. 2017 *ex lege* nově pojímán jako přestupek a nehraje přitom roli okamžik, kdy se správní orgán o správním deliktu dozvěděl.
27. Podle důvodové zprávy k zákonu o odpovědnosti za přestupky bylo rovněž „jedním z hlavních cílů navrhované úpravy (...) náprava dnešního nevyhovujícího stavu, kdy tyto delikty postrádají úpravu podmínek odpovědnosti a též odpovídající procesní úpravu, která by odpovídala sankčnímu charakteru řízení, v němž jsou tyto delikty projednávány.“ Podle § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky se zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních zákonů. Zákon výslovně stanoví procesní postup v případě, že v průběhu

zahájeného řízení došlo k nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Jelikož je v něm výslovně uvedeno, že se za takové situace řízení dokončí podle dosavadních předpisů, jedná se o speciální případy vůči těm, v nichž dojde k zahájení řízení až za účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, přestože k deliktnímu jednání došlo dříve. V takových případech proto správní orgán zahájí a vede řízení podle zákona o odpovědnosti za přestupky.

28. Správní orgán I. stupně se o správních deliktech žalobkyně dozvěděl až za účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Jelikož se podle tohoto zákona na dosavadní správní delikt provozovatele motorového vozidla již hledělo jako na přestupky, neměl správní orgán I. stupně jinou možnost než zahájit řízení dle zákona o odpovědnosti za přestupky.
29. Soud se dále zabýval zánikem odpovědnosti žalobkyně za přestupek. Soud předesílá, že k zániku odpovědnosti za správní delikt či přestupek přihlíží v souladu s judikaturou z moci úřední, a to kdykoliv za řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010-134, č. 2122/2010 Sb. NSS). V nyní souzené věci nadto žalobkyně námitku zániku odpovědnosti za přestupky (uplynutí prekluzivní lhůty dle § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích) uplatnila.
30. Z nálezů Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, a ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, vyplývá, že pojem trestnosti užitý v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod je třeba vykládat tak, že zahrnuje i podmínky zániku trestnosti (trestní odpovědnosti), mezi něž patří též promlčení správního deliktu (přestupku).
31. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. S ohledem na zmíněný ústavní princip a rovněž podle § 112 odst. 1 části za středníkem zákona o odpovědnosti za přestupky se v případě, že k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, posoudí odpovědnost za dosavadní jiné správní delikty podle tohoto zákona, jestliže to je pro pachatele příznivější. Rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda použití pozdějšího zákona by bylo pro pachatele příznivější, je celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu. Použití nového právního předpisu je pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzována jako celek skýtají výsledek příznivější než právo dřívější (nález Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/2020).
32. Podle § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích ve znění účinném v době, kdy byly skutky spáchány, odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.
33. Totožnou úpravu prekluzivních lhůt bylo možno nalézt u správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125e odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017. Výkladem tohoto ustanovení se správní soudy podrobně zabývaly. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 337/2016-45, uvedl, že *„že prekluze stejně jako promlčení patří k těm nejobecnějším kategoriím právního řádu. Představuje jeden z klíčových právních následků marného uplynutí času v právu. Jeho smyslem je přispívat k právní jistotě účastníků právních vztahů a předcházet důkazním problémům v řízeních*

vedených s velkým časovým odstupem od posuzovaných skutkových okolností. Účelem je rovněž i přimět věřitele v soukromém právu a orgány veřejné moci v právu veřejném k včasnému konání. Absence jeho legislativního zakotvení by měla významné ústavněprávní konsekvence (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 15/2009 – 105, č. 1837/2009 Sb. NSS). Ač by snad bylo možné výše citované ustanovení zákona pouze na základě jeho gramatického vnímání interpretovat dvojím způsobem, je nutné jako správný přijmout ten výklad, dle kterého zákon o silničním provozu objektivní prekluzivní lhůtu deliktu upravuje. Výklad navrhaný stěžovatelem by znamenal, že zákon neupravuje žádný časový limit, do kdy lze o správním deliktu podle silničního zákona rozhodnout. Takový výklad by byl v rozporu s popsávanými ústavními zásadami. Nabízí-li se dva možné výklady zákonného ustanovení, ale pouze jeden z nich je v souladu s ústavním pořádkem, orgány aplikující právo musí přijmout ten výklad, který je ústavně konformní (viz např. nálezn Ústavního soudu ze dne 23. 6. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 48/95, N 21/5 SbNU 171). Vykládané ustanovení zákona zní „odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán ne zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“ Uvedené věty je třeba rozumět tak, že odpovědnost za správní delikt zaniká nejpozději po uplynutí 4 let, kdy byl delikt spáchán. Uplynutím 4 let provždy zaniká možnost správního orgánu uložit pachateli trest. I pokud správní orgán již zahájil řízení, po uplynutí 4 let odpovědnost zaniká a správní orgán musí řízení podle § 66 odst. 2 správního řádu zastavit. Toto ustanovení zakládá subjektivní a objektivní prekluzivní lhůtu odpovědnosti za spáchání správního deliktu. Subjektivní lhůta spočívá v tom, že odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán ne zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl. Objektivní lhůta zase říká, že odpovědnost za správní delikt zaniká nejpozději do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“ Závěr o tom, že odpovědnost za správní delikt zaniká nejpozději do 4 let ode dne, kdy byl spáchán, lze v judikatuře správních soudů považovat za ustálený (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 8 As 160/2017-40, ze dne 28. 6. 2018, č. j. 5 As 154/2017-37, ze dne 31. 7. 2019, č. j. 9 As 127/2017-44, či ze dne 27. 10. 2020, č. j. 8 As 86/2020-46). Vzhledem ke shodné úpravě prekluzivní lhůty v § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích lze závěry týkající se objektivní prekluzivní lhůty plně vztáhnout i na správní delikty spáchané podle zákona o pozemních komunikacích. Soud tedy shrnuje, že podle § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích odpovědnost za správní delikt zanikla uplynutím subjektivní prekluzivní lhůty, jestliže o něm příslušný orgán ne zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl. Nejpozději odpovědnost za správní delikt zanikla uplynutím objektivní lhůty 4 let ode dne jeho spáchání (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2021, č. j. 55 A 1/2020-63).

34. V době spáchání skutků byla účinná právní úprava § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, z níž se podávalo, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán ne zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Zákonodárce tedy zakotvil dvouletou subjektivní prekluzivní lhůtu k zahájení řízení a čtyřletou pro rozhodnutí o správním deliktu (přestupku). V tomto ohledu tedy nelze souhlasit s názorem žalobkyně, že by okamžik zahájení správního řízení byl ze strany správního orgánu I. stupně odsouván účelově. Přestože byl přestupek zjištěn automatizovaným prostředkem, nelze správnímu orgánu I. stupně vyčítat postup v řízení, neboť ten nemá jinou možnost než vyčkávat, až mu KSÚS oznámení o podezření ze spáchání přestupku, resp. vážní lístky doručí. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 As 89/2015-51, dovodil,

že „jediná smysluplná ‚objektivizace‘ začátku běhu subjektivní lhůty spočívá v určení okamžiku, kdy se informace zakládající důvod pro zahájení (...) řízení dostala do povědomí orgánu oprávněného takové (...) řízení zahájit.“ Pokud nedošlo k zániku odpovědnosti v důsledku uplynutí objektivní prekluzivní lhůty, byl povinen řízení zahájit.

35. Podmínky § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích ve znění účinném do 30. 6. 2017 byly v době vydání prvostupňového rozhodnutí splněny, neboť ke spáchání správních deliktů mělo dojít dne 28. 4. 2016 a dne 5. 5. 2016 a řízení o nich bylo zahájeno dne 13. 12. 2018, kdy správní orgán I. stupně doručil žalobkyni příkaz ve věci. Ze správního spisu plyne, že správní orgán I. stupně se o jednání žalobkyně dozvěděl dne 19. 10. 2018 na základě předání vážných lístků KSÚS (č. 1. 2 a následující správního spisu). Subjektivní lhůta stanovená v § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích tedy byla vůči každému skutku zachována. Zachována byla rovněž objektivní lhůta 4 let ode dne spáchání přestupků, neboť napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 5. 2019.
36. Účinností zákona o odpovědnosti za přestupky došlo k tomu, že na základě § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se na dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne 1. 7. 2017 hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Současně podle téhož ustanovení platí, že odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.
37. Správní delikt provozovatele vozidla je s účinností od 1. 7. 2017 nově pojímán jako přestupek, přičemž ustanovení § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích bylo novelizováno tak, že tento právní předpis již úpravu promlčení neobsahuje. Na promlčení přestupku se užijí pravidla obsažená v § 30 až § 32 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle § 30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky činí promlčecí doba tři roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, což je i přestupek žalobkyně [§ 42b odst. 6 písm. a) zákona o pozemních komunikacích a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2021, č. j. 1 As 100/2021-29, ze dne 24. 6. 2021, č. j. 1 As 138/2021-43, či ze dne 1. 7. 2021, č. j. 1 As 166/2021-29]. Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku. Podle § 32 odst. 2 se promlčecí doba přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová. Byla-li promlčecí doba přerušena a jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání (§ 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky).
38. K zániku odpovědnosti za přestupky nedošlo ani optikou zákona o odpovědnosti za přestupky. V daném případě měly být spáchány dne 28. 4. 2016 a 5. 5. 2016. Správní orgán I. stupně vydal příkaz dne 13. 12. 2018, tedy v průběhu tříleté promlčecí doby dle § 30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, která by jinak uplynula dnem 28. 4. 2019, resp. 5. 5. 2019. Promlčecí doba se tak dle § 32 odst. 2 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupky oznámením příkazu dne 13. 12. 2018 přerušila. Jelikož správní orgán I. stupně vydal příkaz v tříleté promlčecí době, došlo jeho oznámením k přerušení promlčecí doby, tudíž odpovědnost za jejich spáchání by zanikla nejpozději 5 let od jejich spáchání. V posuzované věci proto nedošlo k zániku odpovědnosti žalobkyně za přestupky. Námitka není důvodná.

39. Soud přitom nesouhlasí ani s námitkou žalobkyně, že se správní orgány nezabývaly otázkou zániku odpovědnosti za přestupek podle zákona o pozemních komunikacích. Soud předesílá, že podle judikatury při soudním přezkumu napadeného rozhodnutí tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve správním řízení jeden celek, navzájem se argumentačně doplňují, takže nepřezkoumatelnost jednoho lze kompenzovat druhým, a to v obou směrech (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Správní orgán I. stupně na straně 9 prvostupňového rozhodnutí uvedl, že zákon o pozemních komunikacích účinný v době spáchání správních deliktů upravoval čtyřletou promlčecí dobu. Jelikož se na správní delikty začalo hledět jako na přestupky, aplikoval ve vztahu k zániku odpovědnosti tříletou promlčecí dobu podle § 30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky. Doplnil, že by odpovědnost za přestupky zanikla po třech letech ode dne jejich spáchání, pokud by nebyly zahájeny úkony řízení. Jelikož bylo řízení o přestupcích v promlčecí době zahájeno, nedošlo k promlčení odpovědnosti.
40. Přestože se správní orgán I. stupně výslovně nevyjádřil k tomu, že subjektivní lhůta k zahájení řízení dle § 43 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích byla dodržena, lze z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí seznat jeho náhled na to, že nedošlo k zániku odpovědnosti za přestupky ani dle tohoto ustanovení, neboť v řízení dále pokračoval. Námitka není důvodná.
41. Soud připomíná, že v řízení o správních deliktech [tedy včetně řízení o přestupku, za který je s účinností od 1. 7. 2017 považován též správní delikt podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích] je povinností správního orgánu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS). I na přestupkové řízení se přiměřeně vztahují některé limity obsažené zejména v Listině základních práv a svobod a v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Pro správní trestání platí princip zákazu sebeobviňování či sebeusvědčování (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08). Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věta první správního řádu o povinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení se v řízení o přestupku neuplatní. Uvede-li však obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat s těmito tvrzeními a nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit.
42. Správní orgán I. stupně v nyní souzené věci při zjišťování skutkového stavu vyšel zejména z vážných lístků z vysokorychlostního kontrolního vážení, dokladů o výsledku vysokorychlostního kontrolního vážení, potvrzení o ověření stanoveného měřidla ze dne 19. 11. 2015, zprávy společnosti GEMOS CZ ze dne 5. 9. 2016, z přípisu ze dne 7. 12. 2018 k hodnotám izolačního odporu senzorů Kistler a protokolu KSÚS o měření nerovnosti vozovky ze dne 18. 8. 2016. Dospěl přitom k závěru o bezchybnosti vážných zařízení.
43. Žalobkyně v odvolání zpochybnila zjištěný skutkový stav věci a správnost měření s odkazem na zprávu společnosti GEMOS CZ. Uvedla, že přestože vážná zařízení bylo dle KSÚS shledáno dne 18. 8. 2016 za způsobilé správného měření, podle společnosti GEMOS

CZ způsobilé nebylo ode dne 5. 9. 2016. Zdůraznila, že se správní orgán I. stupně spokojil s tím, že od 19. 8. 2016 vážní zařízení nesplňovalo kritéria pro regulérní měření. Namítla, že nebylo prokázáno, zda vážní zařízení v době spáchání skutků splňovalo požadované podmínky a vlastnosti. Zdůraznila, že je povinností správních orgánů zabývat se otázkou, jakým způsobem došlo u vážního zařízení ke ztrátě schopnosti provádět regulérní měření, a zjistit přesné období, od kdy již nelze naměřené hodnoty považovat za regulérní. Doplnila, že k tomu nemají správní orgány odborné znalosti, a poukázala na povinnost stanovenou v § 56 správního řádu, tj. opatřit si odborné posouzení znalcem.

44. Žalovaný k této námitce předně uvedl, že vzhledem k tomu, že k přestupkům nedošlo ani jeden celý rok od certifikace vážního zařízení, neshledal pochybnosti o správnosti měření. Takovou skutečnost navíc podle něj potvrzuje i protokol KSÚS o měření příčné nerovnosti vozovky ze dne 18. 8. 2016, neboť hodnoty tam uvedené vyhovují příslušné legislativě a opatření obecné povahy ČMI. Žalovaný vysvětlil, že dne 18. 8. 2016 provedla KSÚS měření, jehož výsledky prokázaly, že stav pozemní komunikace vykazuje odchylky, jež jsou v rozporu s opatřením obecné povahy ČMI. Proto bylo žalovaným stanoveno, že přestupky dle § 42b odst. 1 zákona o pozemních komunikacích tam spáchané nelze od 19. 8. 2016 do 31. 12. 2016 považovat za prokázané. Žalovaný dal navíc žalobkyni za pravdu, že správní orgán I. stupně náležitě nevypořádal námitku rozhodného data, nicméně taková vada neměla dle žalovaného vliv na zákonnost a správnost napadeného rozhodnutí.
45. Vypořádání této odvolací námítky považuje soud za nepřezkoumatelné. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že *„[f]unkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené.“* (rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, či ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018-23).
46. Žalobkyně s odkazem na zprávu společnosti GEMOS CZ nejenže namítla nesprávnost výsledků vážního zařízení, ale rovněž poukázala na pochybnosti ohledně správnosti protokolu KSÚS o měření příčné nerovnosti ze dne 18. 8. 2016. Uvedla, že mezi protokolem a zprávou uplynulo pouze 19 dnů, když ani nebylo zřejmé, na základě jakých úvah správní orgán I. stupně dospěl k tomu, že od 19. 8. 2016 nebylo vážní zařízení schopné zaznamenávat regulérní hodnoty. Soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné, jelikož na str. 3 uvádí, že dle měření KSÚS ze dne 18. 8. 2016 nepřesahovaly odchylky přípustnou mez, zatímco na str. 4 uvádí, že přesahovaly. Soudu není zřejmé, jak žalovaný k těmto rozporným závěrům dospěl, nicméně i kdyby vyšel ze závěru, že dle měření KSÚS ze dne 18. 8. 2016 nepřesahovaly odchylky přípustnou mez a opačné vyjádření je pouze chybou ve formulaci (čemuž nasvědčuje samotný protokol o měření), nemohlo by napadené rozhodnutí obstát.
47. Pokud je zpochybňována správnost provedeného vážení a zjištěných hodnot při měření příčné nerovnosti vozovky, nelze tuto námitku vypořádat pouze poukazem na zpochybňované naměřené hodnoty. Ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu upravuje

zásadu tzv. volného hodnocení důkazů, podle které správní orgán hodnotí důkazy a jiné podklady podle své úvahy, přičemž pečlivě přihlíží ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, nemají podklady shromážděné ve správním řízení předem stanovenou váhu, nýbrž jejich váhu hodnotí správní orgán při rozhodování na základě posouzení každého podkladu samostatně i ve vzájemné souvislosti s podklady dalšími. Postup a úvahy správního orgánu při hodnocení důkazů musí být logicky vysvětleny v odůvodnění rozhodnutí [Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: *Správní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 305]. To platí tím spíše, pokud účastník řízení svými námitkami zpochybňoval věrohodnost (správnost) daného důkazu.

48. Žalovaný se nemohl vyhnout zjištění přesného okamžiku, kdy vážní zařízení ztratilo požadované vlastnosti, pouhým poukazem na presumpci správnosti certifikace a zpochybňovaného protokolu tím spíše, pokud ze zprávy společnosti GEMOS CZ, vydané na základě měření provedeného 19 dnů po měření KSÚS, vyplývá, že zjištěná hodnota odchylky rovinatosti byla již asi třikrát vyšší, než předepisovalo příslušné opatření obecné povahy ČMI. Soud zdůrazňuje, že společnost GEMOS CZ ve své zprávě poukázala na vyjeté koleje na vozovce. Pokud vada vozovky vznikla jejím patrně dlouhodobým opotřebováním, soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí postrádá zásadní úvahu žalovaného, kdy se vada vozovky objevila a zda od počátku svého výskytu znemožňovala provádění správného měření. Rozpor mezi oběma měřeními nelze přesvědčivě vypořádat tím, že mezi nimi uplynula doba 19 dní, aniž by žalovaný vysvětlil, jak mohlo během tak krátké doby dojít k zásadnímu zhoršení stavu pozemní komunikace a k několikanásobnému překročení přípustné odchylky. Nebylo tak věrohodně odpovězeno na otázku, kdy vážní zařízení již nebylo schopné zaznamenávat regulérní hodnoty. V tomto ohledu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Námitka je důvodná.
49. Soud doplňuje, že projednávané přestupky jsou specifické jednak tím, že k měření hmotnosti došlo váhou s automatickou činností, a jednak tím, že se žalobkyně o provedení měření a jejich výsledcích dozvěděla poprvé až dne 13. 12. 2018, kdy jí byl doručen příkaz, tedy více než dva a půl roku poté, kdy mělo dojít ke spáchání správních deliktů (dne 28. 4. 2016 a 5. 5. 2016). Za takové situace je zjevné, že žalobkyně neměla reálnou možnost řádnost měření a fungování vysokorychlostní váhy zpochybnit bezprostředně po spáchání přestupků (jak je tomu např. v případě nízkorychlostního vážení přenosnou váhou či v případech neautomatického měření rychlosti, po němž je vozidlo ihned zastaveno). V takovém případě je nutno klást zvýšené nároky na správní orgán z hlediska zjištění skutkového stavu, neboť obviněnému z přestupku je ověření správné funkce měřidla v době spáchání přestupku fakticky znemožněno.
50. Soud dodává, že žalovaný nemohl odmítnout návrh žalobkyně na vyhotovení znaleckého posudku s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu, neboť v řízení o správním deliktu (přestupku) se § 82 odst. 4 správního řádu (koncentrace řízení) neužije a obviněný může v odvolání a v průběhu odvolacího řízení uvádět nové skutečnosti nebo důkazy (srov. § 97 zákona o odpovědnosti za přestupky, jehož procesní úpravu je třeba aplikovat s ohledem na okamžik zahájení řízení, a ustálenou judikaturu správních soudů, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 136/2012-23).
51. Pokud žalobkyně namítla, že životnost vážních senzorů je jeden rok od instalace, je třeba souhlasit s žalovaným, že ze zprávy společnosti GEMOS CZ neplyne, že se životnost

senzorů vyčerpá uplynutí jednoho roku ode dne jejich instalace. Společnost GEMOS CZ ve zprávě uvedla, že zařízení bude schopno provozu do konce roku 2016 a nedoporučila prodloužení jeho ověření. Naopak doporučila provedení rekonstrukce vozovky a opravu vážního stanoviště s tím, že zařízení bude do konce roku 2016 sledovat a v případě zhoršení situace obratem zastaví měření. Námitka není důvodná.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

52. S ohledem na výše uvedené zrušil soud napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc mu vrátil v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení. Soud neshledal důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť zjištěná vada může být odstraněna žalovaným v odvolacím řízení.
53. Při novém projednání věci jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Po vrácení věci soudem žalovaný zajistí, aby byly pečlivě vypořádány veškeré námitky a důkazní návrhy, které žalobkyně již vznesla a případně ještě v dalším řízení vznese, zjistí, do jakého dne bylo vážné zařízení schopné zaznamenávat správné hodnoty, a v novém rozhodnutí uvede, z čeho takovou skutečnost dovodil. V dalším řízení vezme žalovaný rovněž v úvahu novelu zákona o pozemních komunikacích č. 193/2018 Sb., která nabyla účinnosti dnem 1. 10. 2018 a vypořádá se (i bez námítky žalobkyně) s tím, zda je tato nová úprava pro žalobkyni příznivější.
54. Soud jako důkaz neprovedl žalobkyní navržený výňatek znaleckého posudku Ing. Pavla Faltyse, neboť by bylo předčasné s ohledem na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve vztahu k námitce, kdy vážné zařízení ztratilo schopnost naměřit správné hodnoty, posuzovat tuto schopnost v době spáchání skutků žalobkyně, a to před nalézacím přestupkovým orgánem. Zbylé účastníky navržené důkazy soud pro nadbytečnost neprovedl, neboť jsou součástí správního spisu, který měl soud k dispozici a jehož obsah není předmětem dokazování (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
55. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku 3 000 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. listopadu 2021

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu